

koffie geschonken zou hebben. Ze reikte hem den kop aan; haar hand beefde even en raakte de zijne.

„Dank je,” en nadat hij een slok genomen had begon hij haar ineens te vertellen van de jaren, de moeilijke jaren. Ze luisterde aandachtig, de handen in den schoot gevouwen. En uit zijn sobere woorden groeide hij voor haar omhoog als een mensch worstelend met een bijna te groote smart.

Als hij uitgesproken was heerschte langen tijd een diepe stilte. Later stond hij op en maakte aanstalten te vertrekken.

„Je komt toch morgenochtend weer?” vroeg ze en bloosde diep.

„Ja,” zei hij en ging. Heleentje sliep, hij lachte even boven 't bedje. Ze keek naar dien lach, dan naar Heleentje, toen weer naar hem. Een oogenblik zagen ze elkander toen vast aan.

„Atjuus” zei hij eensklaps en verdween.

Hij keerde weer, elken dag, en de uren werden schooner om hem, verkregen een stillen, diepen glans van vertrouwelijkheid. Hij bleef ook langer, at 's middags mee aan tafel. En op een dag, toen hij binnenstapte zei Heleentje:

„Dag pappie.”

Toen ging iets in hem los. „Dag schat!” jubelde hij ineens en tilde haar hoog op, lachte uitbundig, gelukkig, drukte 't kind tegen zich aan en kustte het.

„En dat is mammie,” kraaide Heleentje naar de vrouw wijzend.

„Ja hoor kindje,” zei hij.

Dien avond zaten ze stil bij elkaar. En in de milde duisternis van den schoonen zomeravond bloeide een nieuw geluk in hen open.
